

Sygn. akt VPz 3/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Wilga

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński

SSO Andrzej Marek

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015 roku w Legnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w P.

o rentę wyrównawczą i rentę z tytułu zwiększonych potrzeb

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 21 października 2014 roku

sygn. akt IV P 583/13

postanawia:

- oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 października 2014 roku Sąd Rejonowy w Lubinie odrzucił apelację powoda K. B. w zakresie żądania zapłaty renty wyrównawczej za okres od czerwca 2012 roku do września 2013 roku w kwotach po 5 423, 13 zł.

W uzasadnieniu wskazał, iż w wyroku z dnia 9 września 2014 roku orzekł o rencie wyrównawczej dla powoda za okres od października 2013 roku. W apelacji natomiast powód wskazał, iż rozszerza powództwo o rentę wyrównawczą za okres od czerwca 2012 roku do września 2013 roku. W powyższym zakresie Sąd nie orzekał w zaskarżonym wyroku. Orzeczenie w tym przedmiocie nie istnieje, a apelacja jest niedopuszczalna. Wprawdzie w postępowaniu apelacyjnym w sprawach o świadczenia powtarzające się można rozszerzyć żądanie pozwu o świadczenia za dalsze okresy tj. dotyczy to wyłącznie dochodzenia dalszych rat renty za okresy uprzednio niewymagalne, a ustawodawca nie dopuszcza rozszerzenia żądania pozwu za okresy wcześniejsze.

Postanowienie powyższe zaskarżył zażaleniem powód domagając się jego uchylecia.

Zarzucił naruszenie art. 383 kpc polegające na przyjęciu przez Sąd I instancji, że powód nie może rozszerzyć żądania pozwu w okolicznościach gdy przedmiotem postępowania jest sprawa o świadczenie powtarzające się.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie nie jest zasadne.

Co do zasady przedmiotem procesu przed Sądem II instancji może być tylko to co było przedmiotem postępowania przed Sądem I instancji. Dlatego też w II instancji nie można ani rozszerzać żądania pozwu, ani występować z nowymi roszczeniami. Przewidziany w art. 383 kpc wyjątek musi być interpretowany ściśle. W zakresie podlegającym rozpoznaniu w sprawie dotyczy on świadczeń powtarzających się. Pozwala on na rozszerzenie żądania pozwu o dalsze okresy. W przepisie chodzi o świadczenia, które stały się wymagalne po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji i nie były objęte tym wyrokiem. W tym zakresie zajęte przez Sąd Rejonowy stanowisko było trafne. W postępowaniu apelacyjnym niedopuszczalne jest orzekanie o roszczeniach powtarzających się, nie zgłoszonych przed Sądem Rejonowym i dotyczących okresu poprzedzającego okres objęty pozwem. Rozpoznanie takich roszczeń wymaga wszczęcia postępowania przed sądem I instancji.

Mając powyższe na uwadze zażalenie jako bezzasadne oddalono na podstawie art. 397 §2 w zw. z art. 385 kpc.